

## 12 krokov k dobrému roku

### Časť 4 – Kroky 7 a 8

Toto je štvrtý diel zo série vyučovaní o „Dvanástich krokoch k dobrému roku. Dvanásť krát v liste Židom nachádzame výzvu, ktorá sa v anglických prekladoch začína výrazom *Let us*. Je to výzva k činnosti, postoj, či odhodlaniu. Adresátmi sme „my“ – nevieme ich dosahovať ako individuá; tieto predsavzatia si musíme dávať spoločne s našimi spoluveriacimi. Spoločne týchto dvanásť miest v liste Židom tvorí dvanásť novoročných predsavzatí podľa Písma. Pri prechádzaní týmito krokmi vám odporúčam, aby ste sa ich naučili naspamäť po poradí. Potom po skončení tejto série budete mať niečo pozitívne a trvalé, čo si môžete so sebou vziať do nasledujúceho roka i rokov po ňom. (*Prvých šesť krokov sme predstavili v troch predchádzajúcich dieloch tejto série.*)

#### Krok číslo 7 – Pridržajme sa neochvejne vyznania nádeje

Aj siedmy krok, podobne ako predchádzajúci, nachádzame v desiatej kapitole listu Židom:

**Pridržajme sa neochvejne vyznania nádeje, lebo verný je Ten, ktorý dal to zaslúbenie. Židom 10:23**

Pripomeňme si najprv túto tému vyznania, ako ju predstavuje list Židom, čo nám pomôže vidieť, aká cesta vedie k tomuto výrazu. Ponajprv „vyznanie“ znamená hovoriť to isté, ako Boh. Vyznávať našu vieru teda znamená našimi ústami hovoriť to isté, čo Boh hovorí vo svojom Slove. Slová našich úst tak dávame do zhody s napísaným Slovom Božím kdekoľvek sa nájdeme. Ako napredujeme vo svojom kresťanskom živote, naše vyznanie by sa malo približovať k úplnej zhode so Slovom Božím v každej oblasti nášho života. Za druhé, naše vyznanie je tým, čo nás spája s Ježišom ako naším Veľkňazom v Nebi. On je tam za nás v prítomnosti Boha Otca, aby nás zastupoval, predkladal naše prosby, prihováral sa za nás a dozeral na to, aby bolo naplnené každé správne vyznanie, ktoré robíme.

Toto sa spomína v Židom 3:1:

**Preto, svätí bratia a účastníci nebeského povolania, pozorujte Apoštola a Veľkňaza nášho vyznania, Ježiša**

Inými slovami, naše vyznanie získava pomoc Ježiša, ako nášho veľkňaza zastupujúceho nás. Ak robíme správne vyznania, Ježiš je zaviazaný svojou večnou vernosťou dozrieť nad naplnením toho vyznania. Ak nerobíme správne vyznania, alebo ak nevyznávame nič, umlčíme tak pery nášho nebeského Veľkňaza. Nedávame mu žiadnu príležitosť, aby nám poslušil ako náš Veľkňaz. Preto je vyznanie nesmierne dôležité.

V Židom 4:14 máme tretí krok z našej dvanástky predsavzatí, na ktorý sme sa pozreli v predchádzajúcich častiach. Keďže sa z toho môžeme naučiť tak mnoho, pozrime sa na túto tému znovu.

**Pretože máme veľkého Veľkňaza, ktorý prenikol nebesá, Ježiša, Syna Božieho, pridržajme sa vyznania.**

Keď hovorí o Ježišovi ako o našom Veľkňazovi, Písmo okamžite zdôrazňuje naše vyznanie. Naše vyznanie získava pomoc Ježiša, ako nášho veľkňaza za nás. Postupnosť je takáto: V Židom 3:1 máme výzvu robiť správne vyznania. V 4.kapitole, 14. verši máme výzvu „držať pevne“ naše vyznanie. Nesmieme meniť to, čo sme povedali. Musíme udržiavať slová našich úst v zhode so Slovom Božím.

Teraz prichádzame k nášmu siedmemu kroku. „**Pridržajme sa neochvejne vyznania nádeje, lebo verný je Ten, ktorý dal to zaslúbenie**“. Niečo je tu pridané – *neochvejne*. Ak sa na to pozrieme v správnom poradí, vidíme, že ohľadom nášho vyznania sa spomínajú tri postupné fázy. Prvá – robíme vyznanie. Druhá, robiac ho, sa vyznania pridržame – nemeníme sa. Tretia, pridržame sa ho neochvejne, bez zaváhania. Prečo myslíte, že bolo pridané neochvejne? Ja v tom vidím nielen z hľadiska logiky, ale aj z vlastnej skúsenosti, že ak robíme správne vyznania, zažijeme negatívne okolnosti a tlaky, ktoré pôjdu proti nám. Aj keď sme spravili správne

vyznanie a pridržame sa ho pevne, môže sa niekedy stať, že tlak sa ešte zvýši. V skutočnosti to môže vyzerat tak, že všetky Satanove sily a všetky mocnosti temna sú uvoľnené proti nám, pokúšajúc nás vzdať sa nášho vyznania.

### **Nevzdávajte sa ho!**

Toto je ten bod, v ktorom nás pisateľ listu Židom povzbudzuje: „Nevzdávajte sa ho, pridržajte sa ho neochvejne!“ Čím temnejšia je situácia, tým väčší problém. Čím väčší je tlak, tým dôležitejšie je pre nás pridržiavať sa ho neochvejne. Prečo? Pretože „verný je Ten, ktorý dal to zaslúbenie“. Židom 10:23.

Môžeš mať pocit, že sa ti Boh stratil a že nevieš, čo teraz robí. Môže sa zdať, že je za oblakmi, mimo obzor. Ale Písmo hovorí, že On je verný. Či Ho vidíš, alebo nie, či Mu rozumieš, alebo nie, On je Verný. On stojí za svojím Slovom a je naším Velkňazom. Ak sa pridržame neochvejne svojho vyznania, On spraví čo je potrebné, aby ako náš Velkňaz spravil. Porovnajme si to s jednoduchým tvrdením z 2. Korinťanom 5:7: **Lebo žijeme vierou, a nie videním!**

Tento výrok naznačuje rozpor medzi videním a vierou. Prirodzený človek chodí videním; dôveruje svojim zmyslom a verí len tomu, čo mu zmysly hovoria. Ako kresťania však v našej duchovnej skúsenosti nemôžeme dôverovať svojim zmyslom. Chodíme vierou. Viera nás spája s neviditeľným, večným svetom, kde sa nič nemení. Zmyslová svet sa mení stále, je dočasný, nestály a nespoľahlivý. Ale vierou sme spojení s odlišným svetom, svetom večnej reality a pravdy. Keď sme s týmto svetom spojení vierou, držíme sa neochvejne svojho vyznania.

Tlaky, ktoré Boh necháva prísť do nášho života ukážu, či dôverujeme svojim zmyslom, alebo viere. Ak kvôli temnote zmeníme svoje vyznanie, tak chodíme svojimi zmyslami a nie vierou. Pre vieru neexistuje temnota. Viera vidí vnútorným zrakom do oblasti, ktorá sa nemení. Viera hľadá na Velkňaza, ktorý je vždy spoľahlivý a nemenný.

### **Abrahámov príklad**

V spojení s týmto princípom robenia a pridržania sa správneho vyznania neochvejne sa chcem pozrieť na chvíľu na príklad Abraháma zo 4. kapitoly listu Rimanom. Verím, že Abrahám je jedným z najlepších príkladov neochvejného pridržania sa vyznania. Pavol hovorí:

**A neoslabil vo viere, keď hľadel na svoje odumreté telo - veď mal asi sto rokov - a na odumretý život Sárin. O zaslúbení Božom nezapochoyboval v nevere, ale utvrdil sa vo viere, vzdával Bohu slávu a pevne bol presvedčený, že Ten, kto dal zaslúbenie, môže ho aj uskutočniť. Preto sa mu to počítalo za spravodlivosť. Rímskym 4:19 -22**

Skutočná viera čelí faktom. Akýkoľvek postoj, kedy sa nechceme pozrieť na skutočné fakty, nie je naozajstnou vierou. Abrahám sa nesnažil samého seba oklamať, alebo vykresliť obraz odlišný od toho, ako to naozaj je. Svojimi zmyslami videl, že jeho telo i Sárino lono je už prakticky mŕtve. Ale v tom sa pevne rozhodol nedôverovať len svojim zmyslom. Abrahám je nazvaný „Otcom všetkých veriacich“ (Rim 4:11) a my sme vyzvaní kráčať ako on vo viere. Vyžaduje sa od nás kráčať po tej istej ceste viery: uchopíme zaslúbenie Božie, správne vyznávame a pevne sa pridržame – neochvejne - svojho vyznania. Nenecháme sa odradiť tým, čo naše zmysly pocítia. Namiesto toho sa pozrieme za zmyslové vnímanie a viditeľné veci do neviditeľnej oblasti. Vierou sa dívame na nášho verného Velkňaza tam na pravici Božej.

### **Neochvejne!**

V tejto súvislosti sa potrebujeme pozorne pozrieť na to, čo vo svojom liste hovorí Jakub. Mnohí kresťania v tomto bode zlyhávajú. Spravia vyznanie, držia sa ho pevne, ale keď narastú tlaky, nepridržiajú sa ho pevne a neochvejne.

*Ale nech (veriaci) prosí s vierou, bez akéhokoľvek pochybovania. Lebo kto pochybuje, podobá sa morskej vlne, ktorú vietor unáša a zmieta. Lebo nech si taký človek nemyslí, že dostane niečo od Pána - muž (to) rozpoltený, vo všetkom počínaní nestály. Jakub 1:6 -8*

Jakub opisuje človeka, ktorý váha; najprv prosí, alebo začína veriť, ale nedrží sa pevne bez váhania. Ten človek je zmietaný sem a tam, unášaný vetrami a vlnami. Písmo varuje (a je to veľmi vážne varovanie), že taký človek *nech si nemyslí, že dostane niečo od Pána*. Váhaním môžeme stratiť svoje požehnanie a prísť o výhody služby Krista ako nášho Veľkého. Čo je liekom? Pridržiame sa pevne svojho vyznania bez zaváhania.

### **Krok číslo 8 – Pozorujme sa navzájom**

Aj ôsmy krok, podobne ako predchádzajúce dva, nachádzame v 10 kapitole listu Židom Aby sme pochopili kontext, pozrieme sa na tri verše:

*A pozorujme sa navzájom tým cieľom, aby sme sa roznechovali k láske a k dobrým skutkom, neopúšťajúc svojho zhromaždenia, ako majú niektorí obyčaj, ale napomínajúc sa, a to tým viacej, čím viacej vidíte, že sa blíži ten deň. Lebo keď dobrovoľne hrešíme po prijatí známosti pravdy, nepozostáva už viacej obeti za hriechy, Židom 10:24 -26*

Aj keď niektoré preklady hovoria, že sa máme pozorovať, uvažovať o druhých, aby sme sa navzájom roznechovali k láske a dobrým skutkom, skutočná podstata je dobre vystihnutá v slovenských prekladoch. Sme vyzývaní, aby sme sa pozorovali navzájom, rozmýšľali jeden o druhom. Máme navzájom o sebe uvažovať, aby sme pochopili, ako podporiť to najlepšie, čo je v nás.

Toľkí ľudia sú dnes uzavretí vo vlastnom väzení. Ich základný problém je seba-strednosť. Nikdy som nestretol seba-stredného človeka, ktorý by bol skutočne šťastný a užíval si naozajstný pokoj. V skutočnosti – čím viac sa zameriavame na seba, čím viac sa o seba obávame a hľadáme ako sa potešiť, tým viac naše problémy narastú. Ponajprv musíme byť vyslobodení z tohto väzenia seba-strednosti. Ako naznačuje táto pasáž, existuje jedna cesta, ako podľa Písma môžeme byť vyslobodení – prestaň sa o seba báť. Nezaoberaj sa večne sám sebou. Prestaň za seba bojovať. Namiesto toho začni uvažovať o svojich spoluveriacich. *Pozorujme sa navzájom*.

#### **Ježišov príklad**

V liste Filipským nám Pavol predstavuje Ježišov príklad, ktorý máme nasledovať. To, čo tu Pavol hovorí, sa veľmi hodí do nášho predsavzatia.

*Nerobiac ničoho zo sváru ani z márnej chvály, ale v pokore majte jedni druhých za vyšších od seba nehľadiac každý len na svoje, ale každý aj na to, čo je iných. Fil:2, 3-4*

Toto je presný opak ustarostenosti ohľadom vlastných záležitostí. Vyslobodenie prichádza tým, že sa začneme zaujímať o záležitosti ostatných, dokonca viac ako o vlastné. Potom nás Pavol povzbudzuje nasledovať Ježišov príklad:

*Lebo nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi, ktorý súc v podobe Boha nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu, ale sám seba zmaril prijímúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom v.5-7*

Vždy hovorím, že náš postoj predurčuje náš prístup – a náš prístup predurčuje konečný výsledok. Takže tu máme postoj, ktorý potrebujeme pestovať: *nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi*.

Aký to bol postoj? Gréčtina doslova hovorí – otrok. Ježiš, ktorý bol Pánom všetkého, vyprázdnil samého seba od všetkého a ochotne sa stal služobníkom – sluhom, otrokom. To je ten postoj, ktorý máme podľa Pavla napodobňovať. V Galatským 5:13-14 nachádzame krásnu paralelu:

*Lebo vy ste k slobode povolani, bratia. Len aby vám sloboda nebola zámkou (povoľovať) telu, ale v láske slúžte si vospolok. Lebo jedno prikázanie obsahuje celý zákon v plnosti, ono: Milovať budeš bližneho svojho ako seba samého.*

Riešenie ako nepovoľovať telesnej prirodzenosti, nepoddávať sa sebecku a nezostávať zatvorený vo väzení sebeckosti je myslieť na iných. „V láske slúžte si vospolok“. Toto Svätý Duch dnes zdôrazňuje Božiemu ľudu. Mnohí ľudia dnes hovoria o službe Pánovi, ale nikdy neslúžia svojim spoluveriacim. Môžeme naozaj Pánovi slúžiť ak nie sme ochotní slúžiť našim spoluveriacim? Pán k nám prichádza prostredníctvom častí svojho tela – takže náš postoj k tým členom je v skutočnosti naším postojom k Pánovi samotnému.

### **Pavlov príklad**

Keď hovoríme o ochote slúžiť iným, pozrime sa na výrok, ktorý Pavol povedal Korintským veriacim. Pamätajte, že Pavol bol pôvodne veľmi striktný, ortodoxný, zákon dodržiavajúci Žid. mal vzdelanie byť Rabbim. Bol farizejom. Praktizoval takú „spravodlivosť“, ktorá ho oddeľovala od iných ľudí, považujúc ich za nižšie postavených. Ale keď Pavol spoznal Ježiša, v jeho prirodzenosti nastala nádherná zmena. Pamätajte rovnako na to, že títo Korintčania boli vyvrhelmi spoločnosti. Pavol spomína, že niektorí boli homosexuáli, niektorí prostitúti, niektorí opilci a niektorí neznášaliví svárlivci. Jednoducho povedané to neboli ľudia najlepšej kvality. (Korint bol jedným z hlavných prístavných miest starovekého sveta a v takýchto mestách žili presne takéto typy ľudí). V tom kontexte povážte toto Pavlovo podivuhodné prehlásenie:

*Lebo nekážeme sami seba, ale Krista Ježiša ako Pána, a sami že sme vašimi sluhami pre Ježiša. 2 Korintským 4:5*

Tento pyšný farizej tu hovorí: „sme vašimi sluhami pre Ježiša“ toto je Pavlovo poslanstvo ako uniknúť zo sebastrednosti.

### **Služba je zručnosť**

Vidiac Pavlovo odporúčanie, musím povedať, že služba je zručnosťou, ktorú musíme získať. Nestane sa to samé od seba a nededíme to od prirodzenosti. Vezmite si príklad servírky. Servírka je povolaná obsluhovať. Ale servírka musí byť vyškolená. Je toho mnoho, čo sa počas tréningu musí naučiť. Priateľ, ktorý bol čašníkom, mi raz vysvetľoval, čo treba aby človek bol dobrým čašníkom. V jeho popise som uvidel úžasný príklad ako sa vytrénovať k službe iným. Služba je zručnosťou, ktorú musíme získať. Musíme ľudí skúmať, aby sme zistili, čo vytvorí pozitívnu a čo negatívnu odpoveď. Potom by sme sa mali naučiť ako ich čo najlepšie inšpirovať k láske a dobrým skutkom a nie k opaku. Na to je potrebná prax, tréning a disciplína. Na službu takisto potrebujeme správne prostredie. Pisateľ listu Židom po tom, ako v 10:24 hovorí - *A pozorujme sa navzájom tým cieľom, aby sme sa rozneovali k láske a k dobrým skutkom – pokračuje - neopúšťajúc svojho zhromaždenia, ako majú niektorí obyčaj, ale napomínajúc sa, a to tým viacej, čím viacej vidíte, že sa blíži ten deň.* To správne prostredie je uvedené vo výraze *naše zhromaždenia*. Myslí tým, že blízke, verné a pravidelné spoločenstvo je tým prostredím, kde sa môžeme vytrénovať v službe jeden druhému. V nasledujúcom verši z Židom 10 autor uvádza katastrofickú alternatívu. Okamžite po varovaní, aby sme neopúšťali svoje zhromaždenia, hovorí toto: *Lebo keď dobrovoľne hrešíme po prijatí známosti pravdy, nepozostáva už viacej obeti za hriechy. (Židom 10:26)*. Tieto slová neprichádzajú na rad náhodou. Dôsledkom toho, že nezostane v správnom prostredí; ak nie sme v blízkom, vernom a pravidelnom spoločenstve, vrátíme sa naspäť do hriechu. Jedinou bezpečnou cestou je zostať v spoločenstve, naučiť sa slúžiť a naučiť sa pozorovať iných, rozmýšľať o nich.